

Fyrtio språk och ett mål

För sex år sedan ville ingen komma till Gårdsten för att möta skolans lag i en fotbollsmatch. Ryktet sa att invandrarstadsdelen var stökig och ungarna bråkiga.

Idag möts skolans idrottsförening av respekt och vinner priser för fairplay.

I MAJ FÖRRA året tog niondeklassarna på Internationella skolan i Gårdsten silver i Svenska Mästerskapen för skollag i fotboll. Och i september samma år vann Korplaget för pappor sin serie för tredje året i rad, efter en säsong utan förlust. Två viktiga segrar för skolans idrottsförening, ISGIF. En idrottsförening för både eleverna och deras föräldrar.

Men det är inte bara på själva idrottsarenan som föreningen vunnit segrar. Dess verksamhet har haft stor betydelse på många områden. Det fanns en tid när andra skolor i Göteborg med skräck såg fram emot att möta barnen från Gårdsten i skolmatcher.

– En skola krävde att vi skulle ha minst fyra lärare med oss när vi kom på besök, berättar idrottsläraren Hajrudin Heremic. Ingen ville komma till Gårdsten. Det ansågs alltför farligt.

Idag står skolans idrottsföreningen ofta värd för olika tävlingsarrangemang och anordnar vänskapsmatcher med andra skolor.

Det hela började för fem år sedan. Personalen hade märkt att det fanns ett stort intresse hos eleverna att idrotta efter skoldagens slut. Samtidigt visade det sig att skolans fina idrottshall ofta stod tom.

– Vi insåg snart att det vore lättare att få träningstider i hallen för elever och föräldrar om vi var en förening, säger Hajrudin.

Under hösten –99 bildades en föreningsstyrelse bestående av elever ur olika årskurser och stadgarna fastställdes. Idag har föreningen 200 aktiva medlemmar, hälften tjejer, som varje vecka tränar fotboll, basket, badminton eller pingis. Förutom elevaktiviteter har föreningen även två fotbollslag med pappor och syskon som spelar i korpserier och ett mammalag som tränar volleyboll.

Gårdsten är en stadsdel i förorten Angered, en dryg mil från Göteborgs stadskärna. Bergen som reser sig högt över Göta Älv bebyggdes på 60-talet med miljonprogramhus. Under 80- och 90-talen fylldes husen av invandrare och flyktingar och idag består befolkningen på 6 000 personer till 95 procent av människor som har sitt ursprung i andra länder än Sverige.

– Så gott som alla medlemmar i föreningen är invandrare. De representerar 40 olika språk.

Gårdsten fick rykte om sig som problemområde. Ett rykte inte helt utan grund. När alla ens grannar är lika vilsna som man själv, då är det svårt att hitta någon trygg grund att stå på i det nya samhället. Och hur skall man kunna integreras i det svenska samhället, om ingen utanför Gårdsten vill komma dit, eller ta emot dem som bor där.

– Många av ungdomarna här bär med sig problem från sina tidigare erfarenheter i livet, det är klart, konstaterar Hajrudin Heremic.

– En kille gick i början jämt omkring med kniv, också

på matcherna. Från den tillvaro han och familjen kom var han van att ständigt vara på sin vakt emot fienden. Han hade inte kunnat släppa det fastän han bodde i Sverige. En hel del av eleverna här tillämpade andra regler vid idrottsmatcher än vad svenskar i allmänhet gjorde. När de förlorade blev de oerhört kränkta och kunde börja slåss.

– I vår förening ställer vi höga krav på att våra spelare uppför sig väl vid alla tillfällen. Sättet vi visar oss på måste alltid vara korrekt och trevligt. Vi förmedlar att vi som förening måste anpassa oss till det här samhället. Våra intentioner visar vi bäst genom respekt, fair play och tålmod. Vi vill gärna vinna, men bara på ett riktigt och rätt sätt. Föräldrarna får agera förebilder.

– Det handlar mycket om uppfostran. Vi har till exempel lärt barnen att inte kasta saker på publiken när den buar, det är inget bra sätt.

Föreningen vilar på två grundpelare. Sporten och svenska språket. Eftersom så många olika språk och nationer är representerade är det viktigt att alla alltid talar svenska. För att alla ska förstå det som sägs och för att motverka fraktionsbildningar, förklarar Hajrudin.

I idrottsföreningen på Internationella skolan i Gårdsten har nästan alla utländskt ursprung. Ett av klubbens mål är att underlätta integrationen i det svenska samhället. Lagkänslan har fört föreningen ända upp till toppen!

Numera ställer motståndarlagarna inga krav på att skolan ska skicka med fyra lärare på matcherna.

– Vi tränar ofta och målmedvetet. Därför söker vi alltid hitta möjligheter och tillfällen att visa oss i tävlingar och turneringar och arbetar aktivt för att finna föreningar, skolor och klubbar att möta i vänskapsmatcher. Vi vill framförallt ha utbyte med skolor och föreningar där svenskar är i majoritet, för att få mer kontakter med svenskar.

– Många av vänskapsmatcherna har också resulterat i personliga kontakter mellan Gårdstenseleverna och svenska ungdomar, något som de tidigare varit utan.

I Sveriges nationella strategi för hållbar utveckling, prioriteras bland annat integration och mångfald.

– Vi på Internationella skolan i Gårdsten valde det här sätter till integration, säger Hajrudin.

Hajrudin Heremic har haft en avgörande betydelse för föreningens tillkomst och för att föräldrarna deltar så aktivt. Han kom själv som flykting från krigets Bosnien till Sverige 1992. Han hamnade i Härnösand och för att få tiden att gå började han spela basket i kyrkans idrottsklubb. Snart var han bäst i laget och gick vidare till andra klubbar. Spelarkarriären slutade i division 1.

Hajrudin har varit mycket aktiv för att få med föräldrarna.

– Flera av dem är före detta krigare, de har slagits på olika sidor i kriget i forna Jugoslavien. Men nu bor vi alla här och det är den situationen vi skall anpassa oss till.

– Genom föräldrarnas medverkan har vi fått en bättre relation mellan elever, föräldrar och skolan. Föräldrarna har blivit mer aktiva i själva skolan, tack vare idrottsföreningen. Och föreningen är mycket populär bland både barn och föräldrar.

– Jag väcker ett intresse hos dem, jag tvingar ingen att komma.

Eleverna i skollagen vet numera att de är Gårdstensbor. Gårdsten som ligger i Sverige, som ligger i världen. Och de deltar. ♠

– Vad tycker idrottsföreningens medlemmar?

– Jag lär mig samarbeta med dom jag inte känner. (Ebyan)

– Det är bra att vi har IF istället för att vara ute och lära oss dumma saker. (Ebyan)

– Det är bra eftersom man får så många nya vänner som man inte är med lika mycket i skolan.

– Jag lär mig respektera vuxna och andra barn och domare. Jag lär mig ha tålmod. (Sebila)

– Är det bra att de vuxna är med?

– Ja, dom kan stoppa bråk och många andra saker. (Sara)